

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενηντα τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνη τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεῖα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔγω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δι' ὅπως νὰζῇ κι' ἐντροπῇ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**

γὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — **δύνα φράγκα καὶ 'στὸ χίρι.**
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἔγινες συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σὰρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ μηνὸς Μαρτίου ἔξη,
κάποιο δάνειο θὰ φέξῃ.

Ποῦντος τετρακόσα σὺν εἰκοσιτρία,
γιὰ τὸν Θεοτόκῃ τόση ψαδαρία.

**Ὁ Γεωργιάκης Θεοτόκης ὡς ἱππότης σεβνταλῆς
κι' ὁ μεγάλος ἱπποκόμος Σάντσο-Πάγγας Φασουλῆς.**

Ὁ Θεοτόκης ὁ μακρὺς, ἡ νοστιμιὰ κι' ἡ χάρις,
ὡς ἔταν Ἀχαμνόοντα βαρβάτο καθβαλάρης
στὰς ἀπεράντους τριγυρὰς τῆς Λόντρας στενωποῦς
ἔχων 'στὸν νοῦν του σχέδια μεγάλα καὶ σκοπούς,
κι' ὁ Φασουλῆς ὅπως του, χωρὶς μιλιὰ νὰ βγάνη,
καθόλα 'στὴν γαῖδοῦρα του τὸν Σάντσο-Πάγγα κάνει.)

Θ.—Καὺμένε Σάντσο-Φασουλῆ, πῶς ἦλθαμ' ἐδῶ πέρα ;
Φ.—Γιὰ δάνειο μὰς ἔστειλαν ἐδῶ 'στὴν Ἑγγλιτέρα.
Θ.—Τί λές ; θὰ τὸ 'πετύχωμε ;
Φ.—Χωρὶς ἀμφιβολία
πολλὴ φιγούρα, κόντε μοῦ, θὰ κἀνης 'στὴν Ἀγγλία
κι' ὅλ' αἱ Τζῶν-Μπούλ πρὸς χάριν σου θὰ γίνουν ὧν κατῶ,
ὅταν σὲ 'δοῦν ξερακιανό, λιγνὸ καὶ ντιλικάτο,
γιατὶ δὲν ξέρουν, κόντε μοῦ, ὡς ἂν ἐμὰς κι' ἐκεῖνοι
πῶς ὅλην τὴν ὠχρότητα λεπτῆς ἀδυναμίας
ὡς τῶν σεβντάδων τὴν χρωστῆς τὸ φλογερὸ καμίνι,
μὰ θὰ θαρροῦν πῶς ἐκ πολλῆς προήλθε βουλιμίας,
καὶ τότε κάθε δανειστῆς κι' Ἑγγλέζος βγαπώντας
ἔτσι θὰ 'πῃ ἀφοῦ κι' αὐτός, ποῦ λέγεται καὶ κόντης,
μὲς 'στὸ Λονδίον ἐφθασε μὲ Δόν-Κισσώτου χάρι
κι' ἔχει μιὰ μούρη κίτρινη ὡς εἶδος καλαμπόκι,
φαντάσου πῶς τὴ μούτσουνα κι' ἀχάμνι θάχουν ἄλλοι,
ὅπου δὲν εἶναι κόντηδες καθὼς τὸν Θεοτόκῃ.
Αὐτὰ θὰ 'ποῦν, ἀφέντῃ μοῦ, κι' ἐξ ἐλεημοσύνης
ἀμείψω τὸν μεγάλον τῶν θ' ἀνοιξουν κορβανᾶ

πρὸς σὲ τὸν ἀντιμούτσουνον τῆς ψωρο-Ρωμηοσύνης
καὶ τότε πῶς θ' ἀπλώσωμε 'στὸν ἥλιο τραχανᾶ.
Καλὰ τὸ συλλογίστηκε ὁ Λόρδος καὶ Σωτήρας
ἐσένα τὸν ξερακιανὸ νὰ στείλῃ ἐδῶ πέρα
γιὰ νὰ κτυπήσῃς δυνατὰ τῶν δυνατῶν τὰς θύρας
καὶ τὴν ἀδυναμίαν μας οἰκτεῖρ' ἡ Ἑγγλιτέρα.
Καλὰ ὁ Λόρδος σ' ἔστειλε 'στὴν γῆν τῆς Λορδοσύνης
γιὰ νὰ γυρᾷς μὲ τὸν ντορβᾶ τῆς ἐλεημοσύνης,
κι' ὅποιος Μυλλόρδος παραλῆς τὴν καταντῖ σου βλέπει
εὐθὺς τῆς δὴλ' χερουκλαῖς του νὰ χῶνῃ μὲς 'στὴν τσίπη.
Κτύπα τους τοὺς κανάγηδες ἀπάνω 'στὸ σταυρὸ
κι' ἂν Λόρδοι ἐγεννήθησαν μὲ λίρας θοσαυρό,
μὰ κι' ἀπὸ 'μὰς, ἀφέντῃ μοῦ, δὲν λείπει κογιλίκι,
ἀλλ' ἔλα ποῦ δὲν ἔχομε ποτὲ μας χαρτί-ηλίκι.
Κλύπα τους τοὺς κανάγηδες καὶ πάρτους τὸν ἄερα...
δὲν ἦλθαμε γιὰ χωρτὰ κι' ὅπως 'στὴν Ἑγγλιτέρα,
καὶ πρέπει ν' ἀποδείξωμ' 'στους Ἀγγλοὺς τοὺς χαλᾶδες,
ὅπου ποτὲ γιαθάσικους δὲν γίνουν ντορβιλέδες,
πῶς ὁ Θεὸς ἐχάρισε σ' ἐκεῖνους τοὺς παρόδες
γιὰ νὰ δανείζουν τοὺς Ρωμηοὺς ἂν εἶναι πουκαράδες.
Ἐμεῖς ἐγεννηθήκαμε γιὰ δοῦν ἀνάμνησιν
κι' ἂν εἶναι τὰ Γαμῖα μας ταράπετε πτωχὰ
ὀφείλει κάθε πλουσίος τὴν ὁρᾶν νὰ δανείῃ
χωρὶς ἐμὰς τὰ τέκνα τῆς νὰ πολυδασανίῃ.
Πρέπει νὰ τῶχουν γιὰ τὴν μεγάλη καὶ γὰρ τῶν
σὰν μὰς γλυτώνουν, κόντε μοῦ, ἀπὸ χρεωκοπίαν.
Ἐμεῖς μὲ τῆς δαφνουλαῖς μας κι' αὐτοὶ μὲ τὸν παρὰ τῶν
ὠθοῦμεν τὴν ὑψηλὴν πρὸς τὴν ἱσοροπίαν.

Αὐτοὶ μὲ τόση συννεφιά νὰ τρῶν χρυσὰς στερλίνας
κι' ἐμεῖς μὲ τόση ξαστεριά, κατακαυμένη κόντη,
γουργούραις 'στοὺς ἐντερικοὺς νὰ νοιώθωμε σωλήνας
καὶ νὰ μὴν ἔχωμε λεπτό νὰ ζύσωμε τὸ δόντι!

'Ακούς ἐκεῖ... 'στῶν 'Αθηνῶν τὸ χῶμα νὰ πατοῦν,
ἐκ τοῦ πλησίον τῶν Ρωμηῶν τὴν δόξαν νὰ κυττοῦν,
μὲς 'στῆς λιχακάδας μας τὸ φῶς ἀπληρωτεῖ ν' ἀπλώνωνται,
μὲ νέφη σκόνης ἱερᾶς κι' ἐνδόξου νὰ τυφλώνωνται,
μὲ Παρθενῶνων μάρμαρα κι' αὐτοὶ νὰ συγκινούνται,
κι' ἐν τούτοις τοὺς παράδες τῶν εἰς τοὺς Ρωμηοὺς ν' ἄρνοῦνται
καὶ νὰ τολμοῦν νὰ μᾶς ζητοῦν τὰ δανεικὰ τῶν 'πίσω...
κτύπα τους τοὺς κανάγηδες... κι' ἐγὼ θὰ τοὺς κτυπήσω,
γιατὶ τὸ παραξίλωσαν ἀλήθεια οἱ γαιδάροι...
πρέπει νὰ τοὺς κτυπήσωμε, ἀφέντη, τὸ ποδάρι,
πρέπει νὰ ἐπιμείνωμεν ἀμέτι μωαμέτι
νὰ μᾶς δανείσουν κἄτι τί σὲ τοῦτο τὸ σκελέτι,
ἀλλοιῶς ἂν δείξουν καὶ σ' ἐμᾶς τοὺς κόντε-Ρεπανάκηδες
ἐσχάτην περιφρόνησιν οἱ Λόρδοι τῆς 'Ανάσσης,
τότε κι' ἐμεῖς 'στὴν Λόντρα τῶν νὰ μείνωμε μπαστακῆδες
κι' ὡς Λόρδοι νὰ ποζάρωμε ξηροκαμπίας πάσης,
καὶ νὰ τοὺς ποῦμε φανερά γιὰ νὰ τοὺς συγκινήσωμε :

«βρε Λόρδοι ἀφιλότιμοι καὶ παληομασκαράδες,
δόξαν κι' ἐμεῖς 'Ελληνικὴν σὲ σὰς δὲν θὰ δανείσωμε,
ἂν πρῶτα δὲν δανείσετε 'στὸν Λόρδο μας παράδες.
Χέρι μὲ χέρι, τὸν παρὰ μὲ δόξα ν' ἀνταλλάξωμε
κι' ἐμεῖς ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν λίρα θὰ φυλάξωμε.
Σεῖς πάντα τὸν περίδρομο 'μέρα καὶ νύκτα τρῶτε
καὶ γιὰ τὴν φτώχεια τῶν Ρωμηῶν δὲν πέρνετε χαμπάρι,
κι' ἐμεῖς μορφῆς ἐλεεινῆς ἐχρίσθημεν ἱππόται
κι' ὁ Λόρδος μας γιὰ δάνειο κοντεύει νὰ κρεπάρι.»

Ἐμπρός, κουράγιο, 'Υπουργέ καὶ φίλε τῆς Κερκίρας...
καλὰ τὸ συλλογίστηκε ὁ κύριος Σωτήρας
'στὴν Λόντρα ν' ἀποστείλῃ σέ, ξηρακιανέ μου κόντη...
Σωτήρας τετραπέτατος καὶ θαυμαστός τῶνόντι.

Θ.—Δὲν ξέρεις τί συμπάθειαν, βρε Φασουλῆ, ποῦ μοῦχει...
καὶ τῶρ ἄς 'δοῦμε τί θὰ 'ποῦν τρανοὶ κεφαλιούχοι.
Τάχα κι' ἐμᾶς θὰ λυπηθοῦν τῆς Λόντρας τὰ ζαγάρια ;
τάχα θὰ πῆς ἡ λίρα τῶν μῆς 'στ' ἄδεια μας ταγάρια ;
τάχα θὰ γιάνουν, Φασουλῆ, τοῦ Λόρδου μας οἱ πόνοι ;
τάχα θὰ σιγουράρωμε δὴδ χρόνων τὸ κουπόνι ;
ἄχ ! λίρα μου, στερλίνα μου, ψυχὴ μου, πέρδικά μου,
τάχα θὰ σ' ἀγκαλιάσουνε τὰ χέρια τὰ 'δικά μου ;
τάχα τὰ τόσα βάσανα καὶ τὰ πολλὰ κεντέρια μας
δὲν θὰ σὲ ξαναφέρουνε καὶ πάλι μῆς 'στὰ χέρια μας ;
Δὸς μου κουράγιο, Φασουλῆ, κατακαυμένη Σάντσο...
δὲν ξέρεις πῶς μοῦ φαίνεται καὶ τοῦτο τὸ ρωμάντσο,
εἰς τὰ καλὰ καθούμενα 'στὴν Λόντρα νὰ 'βρεθῶ
καὶ τέτ' ἄ τέτ' μὲ δανειστὰς Ροτσιλδ ν' ἀνταμωθῶ.
Γιὰ κῦτταζε πῶς μᾶς περνοῦν τὰ ζῶα μας ἀργὰ
ἀπὸ τὰς τόσον σκοτεινὰς τῆς Λόντρας στενωπούς,
ἐνῷ πρὸς νέους ἔρωτας ἡ φύσις μας ὀργᾷ
καὶ 'στὰς 'Αθῆνας γίνεται κυνήγι 'Αλεπούς.

Φ.—'Αλήθεια δὴ τὴν εἶπας ὁ Πρίγκηψ ὁ Νικόλαος,
παραπολὺ δημοφιλὴς, παραπολὺ φιλόλαος.
'Στὸν Πρίγκηπα τὸ τρώπαιον τῆς 'Αλεπούς ἀνήκει
κι' ἀμφιβολίαν, κόντη μου, μὴν ἔχῃς ἐλαχίστην
τὸ πῶς ἡ ἀπροσδόκητος τοῦ Νικολάου νίκη
θὰ στερεώσῃ κατ' αὐτὰς τὴν σαλευθεῖσαν πίστιν.
Δὲν ξέρεις σὺ τὴν ἐπίασε χαρὰ ποῦ τὴν ἐπῆρα
καὶ μοναχός, ἀφέντη μου, καθ' ἑαυτὸν ἐφέλλισα :
«εἴ ! τώρα πῶς τὸ δάνειον τελειώνει τοῦ Σωτήρα»,
καὶ τῆς πατρίδας δόξης μας τὰς δάφνας διεσκέλισα.
Χωρὶς συγκίνησιν γι' αὐτὸ δὲν ἔμεινε κανεὶς,
γιατὶ ἂν τὴν ξανάπιανε ἡ Κούν ἡ Βαρωνίς,

μπιτ κουνενέδες οἱ Ρωμηοὶ 'στὸν κόσμον θὰ ἐραίνοντο
συκοφαντία δὲ γι' αὐτοὺς πολλοὶ θὰ ἐξουανόντο.

Θ.—Μεγάλως μ' ἐνθουσίασες μ' αὐτὴν τὴν ἀγγελίαν.
θὰ συγκινήσῃ δὲ πολὺ καὶ τὴν σκληρὰν 'Αγγλίαν.
Τὸ τσάκωμα τῆς 'Αλεπούς μοῦ φαίνεται οὐράνιον
κι' ὡς ἀπαρχὴν τῶν μελλουσῶν εὐτυχιῶν τὸ κρίνω,
κι' ἀφοῦ ἀργούσε πρὸς ἡμᾶς νάλλῃ τὸ βρωμοδάκτυλον
ἔπρεπε ἐμεῖς, βρε Φασουλῆ, νὰ πᾶμε πρὸς ἐκεῖνο.

Φ.—Πᾶμε λοιπὸν τῶν δανειστῶν τῆς φάτσας ν' ἀνταμώσωμε
κι' ἐμπρὸς τῶν γονατίζοντες μὲ πόνο νὰ δακρύσωμε,
πᾶμε κι' ἐμεῖς νὰ κλάψωμε τὰ χάλια τὰ 'δικά μας,
πᾶμε νὰ 'δοῦμε ἂν κι' αὐτῶν τῶν Λόρδων τὰ τετάρτα
εἶναι 'στὸ Δοῦναι καὶ Λαβεῖν μὲ τὰ 'δικά μας ταῖρια.

Θ.—'Αν δὲν δανείσουν τίποτε τί φίδι θὰ τοὺς φάγῃ.

Φ.—Γι' αὐτὸ τὸ νέον δάνειον ἐσχίσσαμε πελάγη
καὶ λαγκαδιὰς διαβαίνομε καὶ δρασκελούμε ὅρη
καὶ σὺν ἀρχαῖοι τὸν ντουνηὰ γυρνοῦμε σταυροφόροι,
ἀλλ' ὅμως, ἀφεντάνθρωπε, ὑπομονὴ 'λιγάκι.
κι' οἱ δανεισταὶ θὰ σεβασθοῦν τὸν τσελεπὴ Γεωργάκη.

Θ.—Ἐρχου λοιπὸν ὅπισω μου μὲ θάρρος καὶ μ' ἐλπίδα
σηκώνω τὸ κοντάρι μου καὶ κρούω τὴν ἀσπίδα...
ἔλατε σεῖς οἱ δανεισταὶ γιὰ νὰ μὲ προσκυνήσετε
καὶ θέλωντας μὴ θέλωντας τὸν κόντη νὰ δανείσετε...
παρμερίστε ὅλοι σας... σὰς 'μπήκα 'στὸ ρουθού...
εἰς τοῦ κομφῶ μου σκαρπινιού σὰς γράφω τὸ τακόνι.
κι' ἂν ὁ πολὺς ὁ πλούτος σας τοσοῦτον σὰς ἐβλάκισε
ὥστε νὰ μὴν ψηφήσετε κι' ἐμὲ τὸν τσελεπῆ.

Θ ! συφορέλια καὶ κικὸ μεγάλο ποῦ σὰς 'πλάκωσε...
'δικό σας τὸ ρεντίκολο, 'δική σας ἡ ντροπὴ.
'Εγὼ καὶ δίχως δάνειον τόνους μου δὲν χάνω,
θὰ μείνω κόντες 'Υπουργός καὶ μὲ τὸ παραπάνω
καὶ θὰ πατήσω τσελεπῆς εἰς τὰ πατῶρα ἐδῶ...
ἀλλὰ τί βλέπω, Φασουλῆ... μιὰ νόστιμη Μυλικάδα.

Φ.—Τῆς Λαίδας τῶρα, κόντη μου, παραίτα κατὰ μέτρον
προσπάθησε πρὸς τὸ παρὸν νὰ μὴ σὲ φλέγῃ ἔρω.

Θ.—Μὰ κῦτάξέ την τί κομφῆ, τί πετακτὴ, τί νιὰ...
Φ.—Μόνον τὸ δάνειον γιὰ σὲ ἄς εἶναι Δουλειά, καὶ
κι' ὅταν ἐκεῖνο μιὰ φορὰ μὲ τὸ κικὸ τελειώσῃ
κάθε σεβντάς, ἀφέντη μου, ἄς ἔλθῃ νὰ σὲ λιώσῃ.

Θ.—'Αμέσως μ' ἐπυρπόλησαν τὰ σκέρσα τῆς 'Αγγλίας.
ἴσως φορεῖ παράσημον τῆς ἐπιγονατίδος.

Φ.—'Ονι σουάνς κι' μάλ' ἰ πάνες, κορμί μου λιγερό.
Θ.—'Αμὲρὲ θέλω μετ' αὐτῆς ν' ἀρχίσω φλογερό.

Φ.—Μὴ τοῦ δανείου λησμονῆς τὴν σοβαρὴ δουλειά.

Θ.—Ποιὸς εἶναι τοῦτος ποῦρχεται μὲ μιὰ χοντρή κούρα;
Φ.—'Ισὼς κανένας δανειστὴς καὶ κάλτσας τοῦ ὀπαδίου.

Θ.—'Ωσὺν γνωστός μοῦ φαίνεται...

Φ.—Δὲν τὸν γνωρίζω ὅλως.

Θ.—Θαρρῶ κι' αὐτὸς πῶς κυνηγᾷ ἐκείνην τὴν γυναικί.
Φ.—'Ε ! σὺ μὲ τὴν χοντρή κυλιὰ, ἐδῶ 'μπροστὰ μας...

κι' ἂν εἶσαι γέννημ' ἀληθὲς πολιτισμένου κόσμου
ἢ τὸ πούγγι σου 'γρήγορα ἢ τὴν ζώην σου δός μου.
'Αλλὰ τί βλέπω ;... φεῖ ! παπαὶ !... δὲν ἀπατῶμ' ἐκεῖνο.

ὁ Σγούτας εἶναι, κόντη μου...

Σγ.—Ἐγὼμαί ὅλος κι' ὅλος.

Θ.—Μὰ δὲν μᾶς λὲς πῶς ξέπεσες καὶ σὺ 'στὴν 'Εγγλῆ;
Σγ.—'Ετσι γιὰ διασκεδάσι καὶ καθαρὸν ἀέρα...
ἀμὲ καὶ σεῖς ;

Φ.—Μὰς ἔστειλαν τὸν Ροτσιλδ νὰ δανείσωμε.
ἀέρα δὲ καθουρδιστὸν νὰ φιλοκοπανίσωμε.

Σγ.—Τότε λοιπὸν γιὰ τὸν Θεὸ δανείσετε κι' ἐμένα.

Θ.—'Αργότερα θὰ λάβωμεν φροντίδα καὶ γιὰ σένα.

Φ.—Εἰς ὅλους τοὺς μουρλούζηδες δὰ δώσωμε βοήθεια.

Σγ.—Πῶς πᾶνε τῆς Πιστωτικῆς ἡ μετοχαῖς ἀλήθεια ;
Φ.—'Αν ἀφαιρέσεις τὸ μετ' ὁ, ἀφήσεις δὲ τὸ χαίρε,
θὰ νοιώσῃς τῆς Πιστωτικῆς πῶς πᾶν ἡ μετοχαῖς.
Πλὴν μὲ χαρὰν παρατηρῶ πῶς δὲν ἀδυνατίζεις
κι' οὐδὲ γιὰ τῆς Τραπεζῆς σου τὰς μετοχὰς σαστίζεις,
ἐξ ἐκνίκας σὺν νὰ τρῶς γιὰ πάντα κουκουναρί.
παχίνεις, καρδαμόνεσαι, καὶ γίνεσαι μανδρί.
Θυμᾶς ἐκείνους τοὺς καιροὺς καὶ χρόνια περασμένα,
ποῦ τοῦ Φαλήρου γήπεδον ἐχάρεις κι' ἐμῆναι,
πυτρεχῶν 'μπρός καὶ 'πίσω σου λογῆς λογῆς τσακίστραις
κι' ἡ πριμαντόναις τοῦ Βωδὶλλ καὶ ἡ πῖο καλαῖς κορίστραις,
ποῦ μία κι' ἄλλη ἄναβε γιὰ σένα σὺν δαδί
κι' ἀλαμπρατσέτα 'γυρίζεις μετὰ τοῦ Μαυρουδῆ,
καθὼς ὁ Κόστωρ ἄλλοτε μετὰ τοῦ Πολυδεύκη,
καὶ κάθε τόσο γεύματα, ξεφάντωμα καὶ ζευκαί,
κι' ἐρώναζες «μωρὲ παιδιὰ, σκοτούραις νὰ μὴ βάζετε,
μηδὲ περὶ τῆς αὐρίον καθόλου νὰ τυρβάσετε ;»
Θυμᾶσαι ποῦ περιφροβὸς ἡ Μπόρσα σ' ἐπροσκύνει
καὶ τὴν πληθύν τῆς ἀγορᾶς ὁ Σγούτας συνεκίνει ;
Θυμᾶσαι ποῦσιν μιὰ φορὰ τῆς μόδας Τραπεζίτης
καὶ τόνος σου 'βούζε 'στῆς Μπόρσας τὸ παζάρι,
καὶ κάθε ντιστεγκὴ κυρὰ σὺν ἔτρωγες μαζί της
δὲν ἔπαυε γιὰ τὴν τιμὴ 'στῆς ἄλλαις νὰ ποζάρῃ ;
Μὰ τώρα πᾶν τὰ γεύματα, κρασιά, σαμπάνιαις, μύρραις,
καὶ γιὰ τὴν Λόντρα, Δημητρώ, τὸ φύσημά σου 'πῆρες...
πᾶνε κι' ἡ τσάσις τοῦ συρμού σκορδοπισταῖς Σινιόραις,
τὰ λούσα, τὰ κορδωμάτα, καὶ τὰ Χρηματιστήρια...
πῶς σὲ λυποῦμαι ἀληθῶς... ὦ τέμπορε, ὦ μόρες !...
ἵππα πρὸς ἀνάγκην μου 'στοῦ Χόρν τάφοδευτήρια
κι' ἐκρίνοντο 'στὰ ράφια τῶν, παχιέρη μου πτωχέ,
τῆς δυστυχούς Τραπεζῆς σου σχισμέναις μετοχαῖς,
κι' ἐγὼ μὲ δάκρυα δὴδ τρεῖς 'εξέρμας' ἀπ' τὸ ράφι
κι' ἐφέλλισα ἀγιά κῦτταζε ἡ μοῖρα τί μᾶς γράφει.
'Ερίτος ἀπεφάσιζαν ὅλ' οἱ τρανοὶ παχιέρηδες
οἱ πρῶτοι καὶ καλλίτεροι νὰ 'βγοῦνε κανονιέρηδες.
Σγ.—Μὴ μ' ἀναξέρις τὰς πληγὰς κι' ἐν οὐ παικτοῖς μὴν παίξῃς
καὶ χαϊρετίσματα πολλὰ 'στοὺς φίλους τῆς Τραπεζῆς.
Καὶ τῶρ ἀφήσετε κι' ἐγὼ νάλλῃ ἐκὼλουθός σας
κι' ὑπόσχεται σὲ κάθε τί νὰ τρέχω βοηθός σας.

Φ.—'Εκεῖ ποῦ πᾶμε, Δημητρώ, νὰ δώσωμε παράδες
δὲν πρέπει νάχωμε μαζί ἀνθρώπους κοιλαράδες.
Πρέπει νὰ πᾶμε κίτρινοι κι' ἰσχνοὶ σὺν μπακαλιάρου
καὶ γιὰ σουδάριαν νεκρῶν ὁ Ροτσιλδ νὰ μᾶς πάρῃ.
'Αν ἤθελες νὰ τιμηθῇς μ' ἐμᾶς τοὺς δὴδ σὺν ἥρωι
καὶ μῆς 'στὴ Λόντρα μόνος σου νὰ μὴν περιπλανᾷσαι,
ἢ σὺν κι' ἐμῆναι ἔπρεπε νὰ καταντήσης σείρος
ἢ σὺν καὶ σὺ ψηλόλιγνος καθὼς τὸν κόντη νάσαι.
Καὶ μάθε, φίλε Δημητρώ κι' ἐξορίστε παχιέρη,
πῶς σήμερὰ γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς τὸ πάχος δὲν συμφέρει,
κι' ὅταν κανένας δανειστὴς εὐρίσκειται 'μπροστὰ σου
καὶ σ' ἐρωτᾷ περιέργως τὴν ἐθνικότητά σου,
ἐσὺ δὲν πρέπει νὰ τοῦ λὲς Ρωμηὸς πῶς εἶσαι πούρας,
πῶς αἶμα μῆς 'στὰς φλέβας σου 'Ελληνικὸν πήρε.
ἀλλὰ νὰ λὲς 'Ιταλὸς πῶς εἶσαι τραβαλῆρος,
ἢ πλάνης 'Αμερικανὸς ἀπὸ τὸν Καναδά.
Σοῦ θυμῶ μετὰ σπουδῆς, κι' ἀνάγκη νὰ φροντίσης
μὲ κάθε κόβρα 'γρήγορα καὶ σὺν ν' ἀδυνατῇς,
γραστὴ μ' αὐτὸ τὸ πάχος σου, καθὼς καταλαυδάνεις
εἰς ὅλα μᾶς τὰ σέβεια παλλὴ χαλάστρα κῶνας.

Σγ.—Δὲν σ' ἐννοῶ.

Φ.—'Αργότερα πιστεύω νὰ μὲ νοιώσῃς
καὶ τότε γιὰ τὸ πάχος σου πικρὰ θὰ μετάνιωσῃς.

Θ.—Ὁρεθάζω, ὀρεθάζω... ἔλθε νὰ κινηθῶμε.

Σγ.—Πιστεύω πῶς ταχυτάτα θὰ ξεφάντωμαθῶμε,
καὶ τώρα, φίλε Φασουλῆ, γιὰ νὰ μ' ὑπογνώσῃς
τὸ σπῆτι τοῦ Φαληρικοῦ εὐθὺς νὰ μοῦ πληρώσῃς.

Φ.—Ποῦρὴ κανονιστὴ 'γρήγορα νὰ ράξῃς, Δημητρώ,
νὰ δῶς ἀνὰ κῶναν τὸ χρέος μου μείνῃς σὺν μετρώ...
περιμένε με κι' ἔρχου... ἀλλ' ὁ καιρὸς ἐπείγει.

Θ.—Τὸν κύριόν σου, Φασουλῆ, πρὸς τὸν σκοπὸν ὁδηγεῖ.

Φ.—'Αλλος γνωστός δὲν περπατεῖ ἐν μέσῳ τοῦ σωρού.

Θ.—Εἶδες ἀλήθεια, Φασουλῆ, τί ἔγραψε κι' ὁ Ροῦ ;
πῶς τῆς 'Ελλάδος κατ' αὐτὰς ἡ πίστις κατασπέρει
καὶ ρήτε τὰ μισὰ της πᾶν δὲν θὰ πληρώσῃ χρέη.

Φ.—'Αδυνατὸν γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς ὁ Ροῦ νὰ γράψῃ τίποτε.
θαρρῶ τῶν φίλων Γερμανῶν πῶς εἶναι χαμπάκια.
Εἰς ἕνα φύλλο τὰ γράφω, ποῦ βγαίνει 'στὴν Φοργκροδερτη,
ἀλλ' ὅμως τὰ διέφυσεν αὐθεντικῶς ὁ Ροῦ.

κι' ἐξήλθεν ἀσπροπρόσωπον τὸ κράτος σὺν γιουρτί
ἀπὸ ψευδεῖς διαβολὰς καλᾶμου μιαροῦ.

Θ.—Εἶπα κι' ἐγὼ πῶς εἴμπορεῖ σκληρῶς νὰ μᾶς ὑβρίσῃ
κι' ἀδίκως γιὰ μουφλούζηδες νὰ μᾶς κατηγορήσῃ
ἕνας φιλέλλην ἐλεγκτὴς καὶ μορφωμένος Γάλλος...

Φ.—Καλὲ τί λόγος!... βέβαια... Ἑλλὰς σου λείει ἄλλος.
Οἱ Γάλλοι πάντα σύμμαχοι καὶ φίλοι μας μαριόλοι
προθύμως προσεφέρθησαν νὰ μᾶς δανείσουν ὅλοι,
ἀλλ' ὅμως γιὰ τὴν τύχη μας καὶ τὸ 'δικό μας γοῦρι
τώρα 'ξεφύτρωσε κι' αὐτὸ τοῦ Παναμά τὰ γγούρι.

Θ.—Καταραμένος Παναμάς... αὐτὸς μᾶς καταστρέφει.

Φ.—Γιὰ τέτοια πράγματα μικρὰ μὴ σοῦ χαλᾷ τὸ κέφι...
ὄρεξι μόνο νάχωμε γιὰ βόλταις κι' ἐκδρομὰς
καὶ δανεισταί, ἀφέντη μου, δὲν 'χάθηκαν γιὰ 'μᾶς.

'Αμμέ κι' ὁ Λὸ τί γίνεται ;...

Θ.— "Οπου κι' ἂν εἶναι φθάνει...

ἢ ἐκθεσίς του, Σάντσο μου, τὸν κόσμον θὰ τρελλάνῃ,
κι' ἐμεῖς μ' αὐτὴν τὴν ἐκθεσὶν τοῦ Λόου θὰ σαστίσωμε
κι' ὡς δόκανο 'στῶν δανειστῶν τὸ πλῆθος θὰ τὴν στήσωμε,
κι' αὐτοὶ θὰ πέσουν σὺν στραβοῖ 'στὴν ποντικοπαγίδα
κι' ὁ σὶρ Μυλλόρδος θὰ σωθῇ ἀπὸ τὴν καταιγίδα.

Φ.—'Αμὴν!... ἀπὸ τὸ στόμα σου καὶ 'στοῦ Θεοῦ ταῦτί.

Θ.—Μὰ δὲν 'ρωτᾷς ποῦ κάθονται οἱ δανεισταὶ αὐτοὶ ;

Φ.—'Εἰ σεῖς, ἐγγόνια τοῦ Τζῶν-Μπούλ κι' 'Εγγλέζοι πατριῶ-

ποι τῆς πατάταις τῆς βρασταῖς καὶ τῆς μπουδιγκαῖς τρῶτε,
γνωρίζετε ποῦ κατοικοῦν ἐκεῖνοι ποῦ δανεῖζουν
καὶ τὸν Μολλόρδο τῶν Ρωμηῶν τὸν ξεροτηγανίζουν ;...

Θ.— Δὲν ἀπαντοῦν, ἀφέντη μου... Καὶ πάλι ξαναρώτα...

Φ.—Τοῦ κάκου... στρέφουν πρὸς ἐμὲ τὰ βάνουσα των νῶτα.

Μᾶς δείχνουν περιφρόνησιν αὐτὰ τὰ 'Εγγλεζόπουλα...
δὲν θάμαθαν, ὡς φαίνεται, πῶς εἶμεθ' ἄρχοντόπουλα.

Καὶ νάξερν πῶς εἰν' ἐδῶ σὺν ἔρμια τῆς μοίρας
ὁ Σάντσο - Πάγγας Φασουλῆς κι' ὁ κόντης τῆς Κερκύρας!...

Θ.—Κι' ἐν τούτοις, Σάντσο μου, κανεὶς δὲν μᾶς ἐφιλοξένησε.

Φ.—Τόσην καλὴν ἐντύπωσιν 'στοὺς 'Αγγλους ἐπροξένησε
τὸ συμπαθὲς μου μούτσουνο, τὸ τόσο ντιλικάτο,
ποῦ 'πήγανε τὰ φόντα μας μιὰ λίρα παρακάτω.

Θ.—Γκοντέμ! γκοντέμ!... ἄς σπεύσωμεν γιὰ ν' ἀνεβούν τὰ
σὲ καθ' ἐξώπορτα σπητιοῦ καὶ μὲ τὰ δρό σου βρόντα. (φόντα...)

'Αλλὰ τί βλέπω, Φασουλῆ... ἐγέμισαν τῆς στραταῖς
'Εγγλέζαις ροδοκόκκιναις καὶ λιγεραῖς κι' ἀφράταις,

κι' ἐμένα μοῦ τὸ εἶπανε ἀνθρώποι μερακλήδες
πῶς τὸν καλλίτερο σεβντᾶ τὸν κάνουν ἢ 'Αγγλίδες.

Φ.—Κρατήσου, κόντη...

Θ.— Δὲν 'μπορῶ... τί κάλλος ἐπαφροδίτον!

γιὰ κύτταξε τὴν μέση των, γιὰ κύτταξε τὸ πόδι των...

Φ.—Γνωρίζω τί πολὺ καῦμό καὶ τί μεράκι τόχεις,
ἀλλ' ἐκ τοῦ ὕψους καθεμιᾶς τῆς Λόντρας καπνοδόχης
σκέψου πῶς μὲ συγκίνησιν προσβλέπουν ἐπὶ σὲ
τοσοῦτοι χρόνοι, κόντη μου, ποῦ ζοῦμε βερεσέ.

(Ὁ Κόντης τραγουδεῖ
μασσῶν ἐλγῆς κλαδί.)

Θ.—'Ωχ! 'Εγγλέζικη στερλίνα, ἕνας Λόρδος μὲ μακλό,
πρῶτο νούμερο Σωτήρας καὶ πιστὸς σου ἐρχαστής,

Ὁ 'Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖο ἑὺδῃ, — δὴδ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

μὲ τερτίπια, μὲ λιμπρέτα, μὲ τὴν ἐκθεσὶ τοῦ Λό,
δίκτρα ξόδεργα θὰ στήσῃ νὰ περάσῃς νὰ πιᾷς...
Κι' ἂν 'στὰ δίκτρα του σὲ πιᾷς, πέρδικά μου πλουμί,
θὰ βυζάζουν ὅλους γάλα τῆς 'Ελλάδος οἱ μαςτοί.

Φ.—'Ιτε σεῖς, κεφαλαιοῦχοι, μὲ ἀγκάλας ἀνοικτὰς
καὶ μ' ἐκείνας ἄς ἀνοίξῃ κι' ὁ κλειστός σας μπεζακτῆ.
'Ας ἀνέβῃ κάθε φόντο τῶν 'Ελλήνων καὶ προμέσα...
ἔκλειδόνονται Ταμεῖα κι' ἕνας κόντης πάει μέσα...
Σῶσον μας, ὦ Θεοτόκη, πρὶν νὰ γίνῃ ρεμπελιό...
παλαμῆδα σου μυρίζει ντεϊμεντέ νὰ φᾶς κολοιό.

'Αφέντη μου, ξεπέζεψε κι' ἐφθάσαμεν ἐκεῖ,
ὁποῦ στερλίνας μέτρημα θ' ἀκούσωμεν γλυκύ.
Εἰς Τράπεζαν οἱ δανεισταὶ μᾶς καρτεροῦν φαιδράν...
πεινῶντι τῶνδρες... ὁ κλεινὸς 'Αργύρης ἀπεσούα,
καὶ πάντες ἀπορέομες τί χρὴ ποιεῖν καὶ ὄρῃν
μὲ κάθε σκιᾶχτρο δανειστὴ καὶ κάθε Γαργαντούα.
Θάρρος, ἀφέντη, δύναμις, καὶ κλώτσα κάθε σκύλο...
τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς 'μπορεῖ νὰ φᾶμε ξύλο.
Ξεπέζεψε κι' ἐφθάσαμεν ἀκέραια 'στὸν τύπον,
ὁποῦ θὰ 'βρῇς ἀνταμοιβὴν ἀτελευτήτων κόπων,
λησμόνησε τὰ ντέρτια σου καὶ 'στὸ κατώφλι ἄστα,
δεῖξε τους τὰ σκαρπίνια σου, 'ψηλὰ τὴν μύτη βάστα...
μὴ σὲ νομίσουν ἄξιον δι' ἐλεημοσύνην,
ζήτα μ' ὑπερφηάνειαν καὶ μ' ὑψηλοφροσύνην.
'Εμπρός, ἀφέντη μου 'ψηλὲ, ξεπέζεψε καὶ πάμε...
τέτοιος μακρὺς κρεμανταλὰς, κατέβα γιὰ νὰ φᾶμε,
δὲν πρέπει νὰ σταθῇς σκυφτός, ἀλλ' ὑψηλόφρων μείνε,
ἀνάλογος 'στὸ μπόι σου κι' ἡ πόζα σου ἄς εἶναι,
κι' ὅλους δρασκέλα, κόντη μου, μὲ τὸ μακρύ σου σκέλε...

(Ἐπὶ τὸ φύλλον τὸ ἐρχόμενον συνέχεια καὶ τέλος.)

**"Εφυγε κι' ὁ Παυλῆς,
τὰ μάλα προσφιλῆς.**

Ὁ Παῦλος ὁ Στεφανοβίτ, γενναῖος πατριώτης,
καθ' ὅλα τετραπέρατος καὶ τοῦ διαβόλου Χιώτης,
ὁ ντιλεντάτες τῶν ταγῶν καὶ τῶν γραμμῶν φίλος,
ὁ τζέντλεμαν, ὁ μπὸν βιβάν, ὁ λαλὸς, ὁ στομιλός,
ὁ τόσο ἀνοικτόκαρδος, τῶν σαλονιῶν στολίδι,
ποῦ κόβει ράβ' ἢ γλῶσσα τοῦ σὺν δόικοπο ψαλλίδι,
καὶ σὺν ἀνοίξῃ μιὰ φορά ἐκεῖνο τοῦ τὸ στόμα
γίνεται τρεῖς λαλίστερος καὶ γυναικὸς ἀκόμα,
καὶ φωτογράφος ἀριστὸς κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα 'βγήκε,
καὶ δὲν εἰςέυρω κατ' αὐτὰς τί διάβολος τοῦ 'μπήκε
κι' ἐφωτογράφησε λαμπρὰ καὶ τὴν 'δική μας φάτσα,
γιὰ νὰ τὴν ἔχ' ὑπόδειγμα ἐκάστη 'Ελληνίς
καὶ βλέπωντάς τὴν μοναχὰ καλὴ νὰ πρᾶνῃ ράτσα
κι' ἄσχημος νὰ μὴ 'βοῖσκειται 'στὴν πλάσιν μας κανεῖ.
Καὶ τώρα ἐγκαυχώμενος μᾶς ἔφυγε 'στὴν Πόλιν
κι' ὡς φωτογράφος σήμερα πόζοι τοῦ Σουρῆ,
καὶ πάλιν τὸν προσμένονεν ἀνυπερόμους ὅλοι
νὰ ξαναρχίσ' ἢ γλῶσσά του, ἢ τόσο πσοχητῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κοριορτὸς πολὺς.